

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Dosar nr.25/J/2015

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI ÎN MATERIE DISCIPLINARĂ

Hotărârea nr . 34J

Ședința publică din 11 noiembrie 2015

Președinte de ședință judecător dr.

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător dr.

Judecător

Judecător dr.

Pe rol soluționarea acțiunii disciplinare formulate de Inspecția Judiciară împotriva pârâtului B.C., judecător în cadrul Judecătoriei, având ca obiect săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t) raportat la art.99¹ alin.2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au răspuns Inspecția Judiciară, prin reprezentant - inspector judiciar, judecător dr. F. G. și pârâtul B. C., personal și

Adresa: București, Calea Plevnei, Nr.141B,, Sector 6

Fax: 322.62.96

Web: www.csm1909.ro

asistat de avocat T. I. cu împuternicire avocațială pe care o depune la dosar.

S-a făcut referatul cauzei de către grefă, care învederează că procedura de citare este legal îndeplinită.

Secția acordă cuvântul pe cereri prealabile:

Inspecția Judiciară, prin reprezentant și pârâtul, prin avocat, arată că nu au cereri sau excepții prealabile.

Secția procedează la audierea pârâtului B. C. – judecător în cadrul Judecătoriei, declarația acestuia fiind consemnată în scris, citită și semnată de către președintele Secției, pârât, grefă și atașată la dosarul cauzei.

Secția acordă cuvântul pe formulare de probatorii:

Inspecția Judiciară, prin reprezentant și pârâtul, prin avocat, arată că nu au alte probe de solicitat.

Nemaifiind alte cereri de formulat sau excepții de invocat, constatând cauza în stare de judecată, Secția acordă cuvântul pe fondul cauzei:

Inspecția judiciară, prin reprezentant, solicită admiterea acțiunii disciplinare fiind realizate elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t) raportat la art.99¹ alin.2) din Legea nr. 303/2004, latura obiectivă a acestei abateri disciplinare fiind materializată în nesocotirea dispozițiilor procesuale referitoare la luarea, revocarea sau menținerea arestării preventive în dosarele care au fost evidențiate în acțiunea disciplinară.

Categoriile de dispoziții procesuale care au fost încălcate de către pârât, au fost analizate cu privire la fiecare dintre cele 6 dosare reținute în acțiune.

În ceea ce privește primul dosar, se arată că au fost nesocotite prevederile art.300² C.pr.pen. și 160^b alin.1 C.pr.pen, care impuneau instanței obligația de a

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

verifica periodic în cursul judecății legalitatea și temeinicia arestării, dar nu mai târziu de 60 de zile. Ca urmare a nesocotorii acestor dispoziții legale mandatul de arestare preventivă a rămas în ființă în mod nelegal timp de 3 luni.

Referitor la cel de-al doilea dosar, situația a fost similară, fiind nerespectate aceleași categorii de dispoziții procesuale, mai puțin prevederile art.140 alin.3 C.pr.pen, întrucât în cursul judecății Penitenciarul a sesizat instanța care a constatat încetarea de drept a măsurii arestării preventive. Perioada în care mandatul de arestare preventivă a rămas în ființă în mod nelegal, a fost de 50 de zile.

În ceea ce privește cel de-al treilea dosar, au fost încălcate dispozițiile privind publicitatea ședinței de judecată, deoarece domnul judecător s-a pronunțat în camera de consiliu asupra menținerii măsurii arestării preventive, la un moment la care era începută judecata pe fond și era aplicabil principiul publicității ședinței de judecată. În acest dosar au fost nesocotite prevederile art.346, 348 și 352 din Noul cod de procedură penală.

Cu privire la al patrulea dosar, arată că au fost nesocotite de către pârât dispozițiile art.241 alin.1 lit.b) din Noul cod de procedură penală, care prevede în mod expres că în cazurile în care instanța de judecată pronunță o hotărâre de suspendare a executării pedepsei sub supraveghere, chiar și definitivă, măsura încetează de drept. Pârâtul a făcut în acest caz aplicarea unui alt text de lege, prevăzut în același articol.

Referitor la dosarul al cincilea, se arată că au fost încălcate prevederile art.399 alin.1 C.pr.penală, în considerarea faptului că pârâtul a omis să se pronunțe asupra menținerii, luării, revocării sau înlocuirii măsurii arestului la domiciliu cu

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

privire la inculpatul minor. Prin încheierea de la 20.01.2015 s-a dispus înlocuirea măsurii arestului la domiciliu cu măsura arestului preventiv, deși măsura încetase de drept la data de 16.01.2015.

În ceea ce privește al șaselea dosar, au fost încălcate dispozițiile art.241 alin.1 lit.b) C.pr.pen, fiind dispusă condamnarea inculpatului cu suspendare condiționată și constatându-se că va înceta măsura de drept la data rămânerii definitive, contrar dispozițiilor legale, care prevăd că măsura încetează de drept la data pronunțării hotărârii. În acest dosar a existat un mandat emis pentru o măsură preventivă, în mod nelegal, de la data de 14.11.2014 până la data de 22.01.2015.

Astfel, se consideră că sunt realizate elementele constitutive ale acestei abateri disciplinare, deoarece subzistă o nesocotire din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil a normelor de drept procesual, referitoare la luarea, revocarea și menținerea măsurilor preventive.

În ceea ce privește apărările formulate de către pârât, s-a făcut o analiză a acestora în paginile 15 și următoarele din acțiunea disciplinară, nefiind reținută încălcarea dispozițiilor art.399 alin.3 lit.b, astfel că apărarea pârâtului a fost considerată nejustificată.

În ceea ce privește latura subiectivă, a fost reținută culpa simplă, respectiv neglijența, iar urmarea cauzată prin nesocotirea acestor dispoziții a fost concretizată în privarea de libertate în mod nelegal și în soluții de punere în libertate determinate de neglijența gravă a pârâtului în aplicarea acestor dispoziții procesuale.

Pentru aceste considerente, solicită admiterea acțiunii și aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art.100 din Legea nr.303/2004.

Pârâtul, personal, arată că poziția sa este de recunoaștere a culpei ușoare, însă, solicită să nu se aibă în vedere modalitatea în care Inspekția Judiciară a încercat să confere un caracter grav urmărilor produse. Se arată că nesocotirea normelor procedurale nu a fost făcută în mod abuziv, nefiind adevărat faptul că într-una din cauze ar fi omis să se pronunțe, riguros procedural se arată că pârâtul s-a pronunțat asupra măsurilor de prevenție, însă modalitatea prin care a adoptat soluția potrivit art.399 C.pr.pen, a rezultat dintr-o interpretare a textului de lege raportat la imposibilitatea de asimilare a două instituții procesual penale și anume, instituția arestului la domiciliu și instituția arestului preventiv, legea penală fiind de strictă interpretare.

Consideră că modul în care Inspekția judiciară a prezentat situația ca fiind o gravă neglijență, nu se poate reține, neexistând prejudicii ca urmare a săvârșirii abaterii disciplinare reținute, cu excepția unei zile de arest preventiv efectuată în plus de către un inculpat.

Solicită respingerea acțiunii, iar în cazul în care se va admite acțiunea, solicită aplicarea celei mai ușoare dintre sancțiuni, respectiv „avertismentul”.

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

Deliberând asupra acțiunii disciplinare de față, reține următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Secției pentru judecători în materie disciplinară, sub nr.25/J/2015, Inspekția Judiciară a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art.100 din Legea nr. 303/2004, pârâtului B.C., judecător în cadrul Judecătoriei, pentru săvârșirea

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t) raportat la art.99¹ alin.2 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, constând în executarea funcției cu gravă neglijență sau rea credință.

În motivarea acțiunii disciplinare s-a reținut, în esență, că domnul judecător B.C. și-a exercitat funcția cu gravă neglijență, nesocotind din culpă în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil normele de drept procesual referitoare la luarea, revocarea sau menținerea măsurilor preventive, în instrumentarea și soluționarea mai multor dosare penale.

În ceea ce privește latura subiectivă, fapta reținută în sarcina domnului judecător B.C. a fost săvârșită cu forma de vinovăție prevăzută de textul de lege mai sus citat, respectiv din culpă.

Probele administrate în cauză și argumentele prezentate în apărare evidențiază din perspectiva formei de vinovăție, săvârșirea faptei ilicite din culpă, în modalitatea culpei simple, respectiv **neglijența**.

Caracterul grav al neglijenței rezultă din specificul normelor procesuale încălcate, care garantează dreptul la libertate al persoanei, din consecințele generate de nesocotirea acestor dispoziții procesuale, concretizate în lipsirea de libertate în mod nelegal a unora dintre inculpații din cauzele menționate mai sus dar și din caracterul repetat al acestor încălcări.

Se susține că situația constată mai sus demonstrează că nesocotirea dispozițiilor procesuale privind materia măsurilor preventive privative de libertate, atât cele prevăzute de Codul de procedură penală 1968 cât și de noul Cod de procedură penală au caracter repetat, în activitatea domnului judecător B.C., lipsa de diligență și preocupare pentru luarea măsurilor prevăzute de lege de natură a asigura respectarea dreptului la libertate al persoanei fiind manifestată și după intervenția instanței de control

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

judiciar sau sesizarea unității de detenție cu privire la încetarea de drept a măsurilor preventive privative de libertate pentru unii dintre inculpați.

Inspekția Judiciară apreciază că situația de fapt prezentată se circumscrie abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.t) teza a II a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor constând în exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență.

În drept, Inspekția Judiciară își întemeiază prezenta acțiune disciplinară pe dispozițiile art. 98 – 101 din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată și art. 44 – 46 din Legea nr. 317/2004, republicată și modificată.

Pârâtul nu a depus întâmpinare dar s-a prezentat în fața Secției și a fost audiat.

La termenul de judecată din data de 11.11.2015 Secția a procedat la audierea pârâtului, declarația acestuia fiind consemnată și atașată la dosarul cauzei.

În declarația dată în fața Secției, pârâtul a recunoscut că a încălcat unele norme de procedură, însă în 5 din cele 6 cauze reținute de Inspekția Judiciară nu a existat niciun prejudiciu, într-un singur dosar apreciind că a fost prejudiciat inculpatul, fiind menținut în arest cu o zi peste termenul legal.

Referitor la dosarele ce aveau ca părți pe B. și N. arată că nu a verificat măsura preventivă în cursul judecății în cele 60 de zile, însă aceștia erau condamnați la pedepse foarte mari, astfel încât punerea lor în libertate nu era posibilă. Recunoaște că și în aceste condiții trebuia să verifice măsura arestării preventive. De asemenea, recunoaște că a menținut o stare de arest peste limita prevăzută de lege, dar inculpații erau în executarea altor pedepse.

Referitor la inculpatul S., pârâtul a arătat că a fost greșeală de judecată, considerând în mod eronat că măsura arestului la domiciliu încetează de drept de

la data rămânerii definitive și nu de la data pronunțării. Susține că inculpatul a fost prejudiciat, dar prejudiciul s-a acoperit prin faptul că instanța superioară l-a condamnat cu executare, iar din durata pedepsei se scade durata arestului la domiciliu.

În ceea ce privește situația inculpatului N. R.D. a arătat că a fost neatent la momentul semnării încheierii, în sensul că a trecut pronunțarea în cameră de consiliu în loc de ședința publică și aceasta datorită faptului că în procedura camerei preliminare a acordat termen pentru lipsa apărătorului, iar la termenul stabilit trebuia să verifice măsura preventivă. A mai arătat că s-a pronunțat numai pe legalitatea trimiterii în judecată și a acordat termen 2 zile în interiorul termenului în care expira măsura preventivă menținută inițial la primirea dosarului. Încheierea pronunțată a fost atacată iar inculpatul a fost pus în libertate întrucât expirase măsura preventivă.

Referitor la inculpatul D. C. arată că nu a luat act de încetarea de drept a măsurii controlului judiciar de la momentul pronunțării hotărârii.

Relativ la inculpatul minor P.A. recunoaște că s-a produs o vătămare, însă a apreciat că temeiul juridic al menținerii măsurii preventive nu este art.399 și art.241 Cod procedură penală, întrucât inculpatul era arestat la domiciliu. Susține că situația evocată s-a petrecută în prima fază a aplicării Codului penal și de procedură penală, iar problema era atunci controversată. Apreciază că vătămarea a constat în aceea că măsura arestului la domiciliu încetase cu câteva zile înainte de a se pronunța, iar când și-a dat seama de greșală l-a citat pe inculpat.

A mai susținut că are o situație personală mai dificilă, fiind în litigiu cu soția la mai multe instanțe din țară și consideră că ceea ce i se poate imputa este neatenția și nu necunoașterea legii.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Analizând materialul probator administrat în cauză, Secția pentru judecatori în materie disciplinară reține următoarele:

La data de 11.02.2015 Tribunalul a solicitat analizarea sesizării formulate de președintele Judecătoriei, din perspectiva săvârșirii unei potențiale abateri disciplinare de către domnul judecător B.C. în instrumentarea și soluționarea dosarelor nr., nr. și nr.

S-a atașat adresei cu nr. din data de 11.02.2015 și sesizarea formulată de Judecătoria, înregistrată la nr.

La data de 27.02.2015, după înregistrarea sesizării inițiale și solicitarea relații lor de la Judecătoria, Tribunalul a transmis Consiliului Superior al Magistraturii cu adresa nr., în completarea sesizării inițiale, o nouă sesizare formulată de Judecătoria înregistrată la nr.

În urma verificărilor prealabile efectuate s-a constatat că subzistă indicii privind săvârșirea de către domnul judecător B.C. din cadrul Judecătoriei, a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t raportat la art. 99¹ alin. 2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor republicată, cu modificările ulterioare, constând în încălcarea normelor de drept procesual.

Prin rezoluția pronunțată la data 13 mai 2015, s-a dispus începerea cercetării disciplinare față de domnul judecător B.C. din cadrul Judecătoriei, sub aspectul săvârșirii abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t raportat la art. 99¹ alin.2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor republicată, cu modificările ulterioare, constând în încălcarea dispozițiilor normelor de drept procesual.

Cercetarea disciplinară a fost finalizată la data de **2 iulie 2015**, astfel cu rezultă din conținutul procesului verbal de finalizare a cercetării disciplinare .

În cursul cercetării disciplinare domnul judecător și-a exercitat dreptul la apărare, poziția sa fiind consemnată în procesul verbal de ascultare încheiat la data de 2 iulie 2015. A fost administrată în apărare proba cu înscrisuri, depuse în cursul cercetării disciplinare privind situația personală a domnului judecător B.C. și copii ale unor hotărâri judecătorești privitoare la măsuri preventive modul de efectuare a cercetării disciplinare fiind consemnat în procesul verbal de finalizare a cercetării disciplinare, încheiat la data de 2 iulie 2015.

Prin rezoluția pronunțată la data 30 iulie 2015, s-a dispus exercitarea acțiunii disciplinare față de domnul judecător B.C. din cadrul Judecătoriei, sub aspectul săvârșirii abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t raportat la art. 99¹ alin.2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor republicată, cu modificările ulterioare, constând în încălcarea dispozițiilor normelor de drept procesual.

Referitor la situația de fapt, se rețin următoarele:

1.În dosarul nr. al Judecătoriei prin încheierea pronunțată la 22.08.2013 s-a dispus în temeiul art. 300¹ alin. 2 Cod procedură penală 1968 revocarea măsurii arestării preventive a inculpatului B. M. și punerea sa în libertate de sub puterea mandatului de arestare preventivă nr. /26.06.2013 emis de către Judecătoria, conform încheierii de la data de 26.06.2013, dată în dosarul nr., dacă nu se află în stare de reținere sau arestare în altă cauză ori în executarea unei pedepse privative de libertate.

Prin aceeași încheiere, în temeiul art. 300¹ alin. 2 Cod procedură penală 1968 s-a revocat și măsura arestării preventive a inculpatului N. C. A. și s-a dispus punerea sa în libertate de sub puterea mandatului de arestare preventivă nr. /26.06.2013

emis de către Judecătoria, conform încheierii de la data de 26.06.2013, dată în dosarul nr., dacă nu se află în stare de reținere sau arestare în altă cauză ori în executarea unei pedepse privative de libertate.

Prin decizia penală nr. a Tribunalului - Secția a II-a Penală s-a admis recursul declarat de recurentul Parchetul de pe lângă Judecătoria împotriva încheierii de ședință din data de 22.08.2013 dispusă în dosarul nr. de Judecătoria, s-a casat încheierea recurată și, rejudecând, în baza art. 300¹ alin. 1 Cod procedură penală 1968, s-a constatat legalitatea și temeinicia luării măsurii arestării preventive față de inculpații B. M. și N. C. A., iar în baza art. 300¹ alin. 3 Cod procedură penală 1968 s-a menținut măsura arestării preventive a inculpaților B. M.- (arestat în baza MAP nr./UP/26.06.2013, emis de Judecătoria în dosarul nr.) și N. C. A.- (arestat în baza MAP nr./UP/26.06.2013, emis de Judecătoria în dosarul nr.).

Prin încheierea pronunțată la data de 08.10.2013 s-a disjuns cauza cu privire la inculpatul B. M. și cu privire la latura civilă a cauzei, a fost înregistrat dosarul nr. și s-a stabilit termen de judecată la data de 19.11.2013.

Dosarul nr. a fost reținut în pronunțare cu privire la inculpatul N. C. A. la 22.10.2013, pronunțarea a fost amânată succesiv la 29.10.2013 și apoi la 07.11.2013, iar starea de arest preventiv a mai fost menținută prin sentința penală nr.

Prin sentința penală nr. s-a menținut în baza art. 350 Cod procedură penală 1968 starea de arest preventiv a inculpatului, iar în baza art. 88 Cod penal 1969 s-a dedus din pedeapsa aplicată perioada arestării preventive, de la 26.06.2013, la zi.

Potrivit art. 300 ind. 2 Cod procedură penală 1968 în cauzele în care inculpatul este arestat, instanța legal sesizată este datoră să verifice, în cursul judecății, legalitatea și temeinicia arestării preventive, procedând potrivit art. 160^b.

Potrivit art. 160^b alin. 1 Cod procedură penală 1968 în cursul judecății, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive.

Din interpretarea dispozițiilor legale sus menționate rezultă că termenul limită de verificare a măsurii preventive este de 60 de zile în cursul judecății, iar menținerea acestei măsuri este pentru maximum 60 de zile, depășirea acestui termen echivalând cu încetarea de drept măsurii.

În cauza analizată, termenul de 60 de zile în care instanța trebuia, conform art. 300 ind. 2 raportat la art. 160^b alin. 1 Cod procedură penală 1968, să verifice starea de arest preventiv se împlinea, conform art. 188 Cod procedură penală 1968, la data de 21.10.2013.

Cu toate acestea, domnul judecător a ignorat dispozițiile legale menționate anterior, acordând succesiv termene de judecată la 10.09.2013, 08.10.2013, 10.10.2013 și respectiv 22.10.2013, fără a verifica starea de arest preventiv a inculpaților.

De asemenea, menținerea măsurii arestării preventive a fost dispusă cu încălcarea termenului de 60 de zile prevăzut de art. 300 ind. 2 și art. 160^b alin. 1 Cod procedură penală 1968.

Astfel, la momentul pronunțării sentinței penale nr., măsura arestării preventive a inculpatului N. A. C. încetase de drept, conform art. 140 alin. 1) lit. a) Codul de procedură penală 1968, prin expirarea termenului prevăzut de art. 160^b alin. 1, în condițiile în care instanța nu a procedat la verificarea legalității și temeiniceii arestării preventive a inculpatului în termenul prevăzut de lege.

Mai mult, prin menținerea în stare de arest preventiv a inculpatului N. C. A., în condițiile în care această măsură încetase de drept, **domnul judecător a încălcat**

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

și dispozițiile art. 140 alin. 3 Codul de procedură penală 1968 care stabilesc în sarcina instanței de judecată obligația, potrivit competențelor prevăzute de lege, să constate încetarea de drept a măsurii preventive și să trimită administrației locului de deținere copia dispozitivului cuprinzând mențiunile prevăzute în textul de lege citat.

Consecința directă a nesocotirii dispozițiilor legale menționate a fost menținerea în mod nelegal a inculpatului N. C. A. în stare de arest preventiv.

2. În dosarul nr. (disjuns din dosarul nr.), prin încheierea pronunțată la 22.08.2013 s-a dispus, în temeiul art. 300¹ alin. 2 Cod procedură penală 1968, revocarea măsurii arestării preventive a inculpatului B. M. și punerea sa în libertate de sub puterea mandatului de arestare preventivă nr./26.06.2013 emis de către Judecătoria, conform încheierii de la data de 26.06.2013, dată în dosarul nr., dacă nu se află în stare de reținere sau arestare în altă cauză ori în executarea unei pedepse privative de libertate.

În temeiul art. 300¹ alin. 2 Cod procedură penală 1968 s-a revocat măsura arestării preventive a inculpatului N. C. A. și s-a dispus punerea sa în libertate de sub puterea mandatului de arestare preventivă nr./26.06.2013 emis de către Judecătoria, conform încheierii de la data de 26.06.2013, dată în dosarul nr., dacă nu se află în stare de reținere sau arestare în altă cauză ori în executarea unei pedepse privative de libertate.

Prin decizia penală nr. a Tribunalului - Secția a II-a Penală s-a admis recursul declarat de recurentul Parchetul de pe lângă Judecătoria împotriva încheierii de ședință din data de 22.08.2013 dispusă în dosarul nr. de Judecătoria, s-a casat încheierea recurată și, rejudecând, în baza art. 300¹ alin. 1 Cod

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

procedură penală 1968, s-a constatat legalitatea și temeinicia luării măsurii arestării preventive față de inculpații B. M. și N. C.A..

În baza art. 300¹ alin. 3 Cod procedură penală 1968 instanța de control judiciar a menținut măsura arestării preventive a inculpaților B. M. - (arestat în baza MAP nr./UP/26.06.2013, emis de Judecătoria în dosarul nr. ...) și N. C. A.- (arestat în baza MAP nr./UP/26.06.2013, emis de Judecătoria în dosarul nr.) și a dispus comunicare măsurii administrației locului de detenție.

Domnul judecător nu a verificat nici cu privire la inculpatul B. M. legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive în termenul și în condițiile prevăzute de art. 300 ind. 2 raportat la art. 160^b alin. 1 Cod procedură penală 1968, termenul de 60 de zile prevăzut de aceste dispoziții legale împlinindu-se la data de 21.10.2013.

Astfel, prin încheierea dată în cauză la 08.10.2013 s-a dispus disjungerea cu privire la inculpatul B. M., formându-se dosarul nr. cu prim termen la 19.11.2013 - înregistrat pe rolul completului 4 penal, prezidat de domnul judecător B.C., conform art. 99 alin. 4 din Hotărârea CSM nr. 387/2005.

În dosarul nr. ..., disjuns din dosarul, *urmare a sesizării Penitenciarului ...* prin încheierea din 10.12.2013, definitivă prin nerecurare, s-a constatat cu privire la inculpatul B. M., în baza art. 140 alin. 1 lit. a raportat la art. 160^b alin. 1 Cod procedură penală 1968 *încetată de drept* măsura arestării preventive și s-a dispus eliberarea sa de îndată de sub puterea mandatului de arestare preventivă nr./26.06.2013 emis de către Judecătoria, conform încheierii de la data de 26.06.2013, dată în dosarul nr., dacă nu se află în stare de reținere sau arestare în altă cauză ori în executarea unei pedepse privative de libertate.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Urmarea produsă de încălcarea normelor de procedură citate mai sus a constat în privarea inculpatului B. M. de libertate în mod nelegal pe perioada cuprinsă între data de 21.10.2013 (data la care măsura încetase de drept) și data punerii în libertate, prin încheierea pronunțată la data de 10.12.2013 a Judecătoriei

3. Dosarul nr. al Judecătoriei Sectorului 2

Prin încheierea pronunțată la data de 20.08.2014, definitivă prin respingerea contestației inculpatului, domnul judecător B.C. a constatat în temeiul art. 348 Cod procedură penală raportat la art. 207 Cod procedură penală, legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive a inculpatului N. R. D., arestat în baza mandatului de arestare preventivă nr./01.08.2014, conform încheierii din data de 01.08.2014, pronunțată de Judecătoria, în dosarul nr.) și a menținut măsura arestării preventive a acestuia.

Prin încheierea pronunțată în cauză la 16.09.2014 domnul judecător B.C. a stabilit termen pentru verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive la data de 18.09.2014, ora 11:00, la completul 4 Penal - Cameră Preliminară.

Prin aceeași încheiere, în baza art. 346 alin. 2 C. proc. pen., a constatat legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecării stabilind termen de judecată la data de 14.10.2014, C4 – Penal Fond, dispunând citarea părților pentru termenul de judecată stabilit. Încheierea nefiind supusă contestației, de la data pronunțării acesteia a demarat procedura de fond, guvernată de publicitatea ședinței de judecată conform art. 352 alin. 1 teza I Cod procedură penală.

Potrivit art. 207 alin.6 Noul Cod de procedură penală în tot cursul procedurii de cameră preliminară, judecătorul de cameră preliminară, din oficiu, verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii arestării preventive și a măsurii arestului la domiciliu.

În speță, termenul până la care, potrivit art. 207 alin. 6 Noul Cod procedură penală, judecătorul putea verifica starea de arest preventiv era, conform art. 271 din Noul Cod de procedură penală, data de 18.09.2014.

Potrivit art. 352 alin.1 teza I Noul Cod procedură penală ședința de judecată este publică, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

În condițiile în care procedura de cameră preliminară a fost finalizată la data de 16.09.2014, în speță deveneau aplicabile dispozițiile privitoare la publicitatea ședinței de judecată.

Domnul judecător a încălcat dispozițiile procedurale prevăzute de art. 352 Cod procedură penală privind *publicitatea ședinței de judecată*, întrucât la momentul la care a menținut măsura arestării preventive a inculpatului, respectiv la data de 18.09.2014 era încheiată procedura de cameră preliminară (din data de 16.09.2014).

Prin ignorarea acestor dispoziții, hotărârea prin care s-a menținut măsura arestării preventive a inculpatului a fost lovită de nulitate absolută, în sensul art. 281 alin. 1) lit. c) Cod procedură penală, aspect reținut și de instanța de control judiciar.

Relevant este faptul că instanța de control judiciar a reținut că pronunțarea unei încheieri de îndeptare a erorii materiale nu înlătură cauza de nulitate, întrucât „după modificarea încheierii atacate prin îndreptarea erorii materiale din cuprinsul dispozitivului s-a ajuns la situația paradoxală în care, ședința de judecată din data de 18.09.2014 s-a desfășurat conform procedurii de cameră preliminară, însă soluția

din dispozitiv se bazează pe regulile privind procedura de judecată ulterioară finalizării camerei preliminare”.

Prin urmare, prin modul în care domnul judecător a procedat în acest dosar au fost nesocotite prevederile art. 352 Noul Cod procedură penală care reglementează publicitatea ședinței de judecată precum și dispozițiile art. 346 și 348 din Noul Cod de procedură penală care reglementează soluțiile și măsurile preventive în procedura de cameră preliminară.

Încălcarea acestor norme de procedură a avut drept consecință nulitatea hotărârii prin care s-a dispus menținerea măsurii arestării preventive a inculpatului N. R. D., fapt care a determinat desființarea încheierii de instanța de control judiciar, revocarea măsurii arestării preventive și punerea în libertate a inculpatului de sub puterea MAP nr./1.08.2014 emis de Judecătoria, dacă nu este arestat în altă cauză.

4. Dosarul nr. al Judecătoriei

Prin sentința penală nr. a Judecătoriei inculpatul S. M. a fost condamnat la o pedeapsă pentru care s-a făcut aplicarea art. 91 Cod penal, dispunându-se suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, pe o perioadă de 4 ani, ce constituie termen de supraveghere potrivit art. 92 alin. 1 Cod penal. De asemenea, s-a reținut că „în baza art. 241 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, măsura arestului la domiciliu va înceta de drept la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri”.

Potrivit art. 241 alin. 1 lit. c) Noul Cod procedură penală măsurile preventive încetează de drept la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus

condamnarea inculpatului. Prin urmare, aceste dispoziții legale se aplică doar în situația în care instanța dispune condamnarea inculpatului.

Dispozițiile art. 241 alin. 1 lit. b) din Noul Cod de procedură penală stabilesc însă că măsurile preventive încetează de drept și în cazurile în care „instanța de judecată pronunță o hotărâre (...) de suspendare a executării pedepsei sub supraveghere, chiar nedefinitivă”.

Din această perspectivă, Secția reține că domnul judecător B.C. a aplicat în mod eronat dispozițiile art. 241 alin. 1 lit. c) Cod procedură penală, întrucât în cauză încetarea de drept a măsurii preventive a intervenit la momentul pronunțării hotărârii de suspendare a executării pedepsei sub supraveghere, chiar nedefinitivă, conform art. 241 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală.

Ca urmare a măsurilor dispuse de domnul judecător B.C., în perioada 02.12.2014- 22.01.2015 inculpatul S. M. s-a aflat în mod nelegal în stare de arest la domiciliu.

Faptul că, prin încheierea pronunțată la 22.01.2015 în baza art. 241 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală s-a constatat încetată de drept măsura arestării la domiciliu dispusă față de inculpatul S. M., aflat în stare de arest la domiciliu, conform încheierii din data de 06.10.2014, pronunțate în dosarul nr. nu înlătură consecințele expuse anterior. Astfel, în intervalul cuprins între data pronunțării sentinței penale nr. ... a Judecătoriei și data pronunțării încheierii de îndreptare a erorii materiale, respectiv data punerii în libertate, inculpatul S.M. a fost privat de libertate în mod nelegal.

Prin urmare, în perioada 02.12.2014- 22.01.2015 inculpatul s-a aflat, în fapt, în stare de arest la domiciliu, deși aceasta măsura a încetat la drept, conform art. 241 alin. 1 lit. b) cod procedură penală, în momentul pronunțării sentinței penale nr.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

prin care s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei închisorii aplicate inculpatului.

5. Dosarul nr. al Judecătoriei

Prin sentința penală nr. s-a luat față de inculpatul minor P. A. măsura educativă neprivativă de libertate, a asistării zilnice, pe o perioadă de 6 luni, pentru săvârșirea în concurs real, a trei infracțiuni de furt calificat, încredințându-se supravegherea inculpatului, pe durata măsurii educative, Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul S-a constatat că inculpatul a fost reținut în cauză pe data de 03.07.2014, pe o perioadă de 12 ore și 15 minute, a fost arestat preventiv între 16.07.2014 și 19.08.2014 și a fost arestat la domiciliu între 19.08.2014 la zi. S-a menționat în dispozitivul aceleiași sentințe că, „în baza art. 241 alin. 1 lit. c) Cod procedură penală, măsura preventivă a arestului la domiciliu va înceta de drept la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri”.

Potrivit art. 399 alin. 1 Noul Cod procedură penală instanța are obligația ca, prin hotărâre, să se pronunțe asupra menținerii, revocării, înlocuirii ori încetării de drept a măsurii preventive dispuse pe parcursul procesului penal cu privire la inculpat.

Domnul judecător a omis a se pronunța prin sentința penală nr. asupra menținerii, luării, revocării sau înlocuirii măsurii arestului la domiciliu cu privire la inculpatul minor P. A..

Mai mult, prin încheierea pronunțată la data de 20.01.2015 în baza art. 399 alin. 10 Cod procedură penală raportat la art. 242 alin. 3 Cod procedură penală și la art. 221 alin. 11 Cod procedură penală s-a dispus înlocuirea măsurii arestului la

[REDACTED]

domiciliu luată față de inculpatul P. A. prin încheierea din data de 19.08.2014, pronunțată de Judecătoria, în dosarul nr., cu măsura arestului preventiv.

Măsura a fost pusă în executare, pe numele inculpatului fiind emis mandatul de arestare preventivă nr. /20.01.2015.

La momentul când s-a dispus înlocuirea măsurii arestului la domiciliu, măsura era încetată de drept încă din data de 16.01.2015, dosarul fiind trimis spre soluționarea apelului, dată de la care nu a mai fost pusă în discuție verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestului la domiciliu. De altfel, aceste aspecte au fost reținute și de instanța de control judiciar prin decizia penală nr. ... pronunțată de Tribunalul ...- Secția I Penală în dosarul nr.

Prin încheierea pronunțată la 21.01.2015, în baza art. 241 alin. 1 lit. a Cod procedură penală s-a constatat încetată de drept măsura arestării la domiciliu dispusă față de inculpatul P. A. prin încheierea din camera preliminară de la data de 19.08.2014, pronunțată de Judecătoria, în dosarul nr., iar în baza art. 242 alin. 1 Cod procedură penală s-a dispus revocarea măsurii arestării preventive a inculpatului P. A., luată prin încheierea din data de 20.01.2015 și punerea de îndată în libertate a inculpatului.

Inculpatul a fost pus în libertate, în baza acestei încheieri, la data de 23.01.2015.

Potrivit art. 208 alin. 4 Noul Cod procedură penală instanța are obligația de a verifica din oficiu, prin încheiere, periodic, dar nu mai târziu de 60 zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat menținerea măsurii arestării preventive și a măsurii arestului la domiciliu dispuse față de inculpat.

Prin urmare, termenul de 60 de zile în care instanța trebuia, conform art. 208 Noul Cod procedura penală, să verifice starea de arest la domiciliu era împlinit

(chiar anterior datei de 16.01.2015, prin raportare la data ultimei verificări și mențineri a stării de arest la domiciliu, respectiv data de 14.10.2014), conform art. 271 Noul Cod procedură penală, anterior dispunerii înlocuirii măsurii preventive a arestului la domiciliu cu măsura arestării preventive.

Prin modul în care pârâtul a înțeles să administreze actul de justiție a fost menținută în mod nelegal starea de arest la domiciliu și, pe de altă parte, a fost înlocuită nelegal o măsură preventivă încetată de drept cu măsura arestării preventive, cu consecința directă a privării de libertate în mod nelegal a inculpatului timp de patru zile.

6. Dosarul nr. al Judecătoriei

În cauză, în cursul judecății, inculpatul D. C. M. se afla sub control judiciar, urmare a înlocuirii măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar, prin încheierea din data de 28.05.2014, definitivă prin respingerea contestației.

Prin sentința penală nr./14.11.2014 s-a dispus condamnarea inculpatului cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, pe o perioadă de 3 ani, ce constituie termen de încercare, potrivit art. 82 alin. 1 Cod penal din 1969. S-a constatat că inculpatul a fost reținut și arestat preventiv în prezenta cauză, de la data de 28.10.2013, la data de 02.06.2014 și că „în baza art. 241 alin. 1 lit. c) Cod procedură penală, măsura preventivă a controlului judiciar, luată față de inculpat prin încheierea din data de 28.05.2014, încetează de drept la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri”.

Prin încheierea pronunțată la 22.01.2015, în baza art. 241 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală s-a constatat încetată de drept măsura controlului judiciar dispusă față de inculpatul D. C. M. prin încheierea din data de 28.05.2014.

Potrivit art. 241 alin. 1 lit. b) Noul Cod procedură penală măsurile preventive încetează de drept și în cazurile în care „instanța de judecată pronunță o hotărâre (...) de suspendare a executării pedepsei sub supraveghere, chiar nedefinitivă”.

Secția constată că în mod eronat domnul judecător a reținut că sunt aplicabile prevederile art. 241 alin. 1 lit. c) Cod procedură penală, aceste dispoziții legale fiind incidente doar în situația în care instanța pronunță o hotărâre de condamnare, și nu în situația în care instanța dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

Prin urmare, în perioada 14.11.2014 - 22.01.2015 inculpatul s-a aflat, în fapt, sub puterea măsurii preventive a controlului judiciar, deși această măsură încetase de drept, conform art. 241 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală, în momentul pronunțării sentinței penale nr./14.11.2014 prin care s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei închisorii aplicate inculpatului.

Potrivit dispozițiilor prevăzute de art. 99 lit. (t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, constituie abatere disciplinară „exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență”.

Din punctul de vedere al laturii obiective, Secția apreciază că poate intra în sfera răspunderii disciplinare adoptarea unei decizii în afara oricăror prevederi procesuale sau pe baza unei erori macroscopice, pentru care un observator rezonabil (persoană informată și de bună-credință) nu poate găsi o justificare. Astfel, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.

Pentru a putea reține existența răspunderii, în raport cu abaterea disciplinară mai susmenționată, este necesar a analiza existența elementelor specifice unei răspunderi disciplinare, și anume: existența faptei ilicite, a urmăririi acesteia – în cazul de față, o atingere adusă relațiilor sociale constând în bunul mers al activității desfășurate, al actului de justiție, de către pârât, prin exercitarea funcției de judecător –, raportul de cauzalitate între existența faptei și urmarea produsă, precum și existența vinovăției.

Sub aspectul elementului material al laturii obiective al abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. (1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, Secția reține următoarele:

Conduita profesională a domnului judecător trebuie privită din perspectiva prevederilor procesual penale generale/speciale care guvernează modul de soluționare al cauzelor, în condițiile asigurării respectării: dreptului la apărare al inculpatului, a legalei citări în vederea participării acestuia la judecată, a participării procurorului la ședința de judecată, a principiului publicității dezbaterilor și a contradictorialității.

Potrivit art. 5 din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005 republicată și modificată, judecătorii au îndatorirea să asigure, prin activitatea desfășurată, respectarea legii, să respecte prevederile legale și ale regulamentelor și să dea dovadă de competență profesională.

Judecătorul este obligat, prin natura funcției, să cunoască și să respecte regulile procedurale referitoare la activitatea de judecată, trebuind să dea dovadă de competență profesională, pentru asigurarea respectării și aplicării legii, iar pe de altă parte, este obligat să cunoască și să-și asume efectele încălcării normelor procedurale, atâta

vreme cât acestea sunt prevăzute în mod expres, clar și fără echivoc în dispozițiile legale generale .

Din probele administrate în cauză, Secția reține că domnul judecător B.C. a nesocotit dispozițiile procedurale care reglementează procedura de cameră preliminară, verificarea legalității și temeiniciei măsurilor preventive, publicitatea ședinței de judecată, încetarea măsurilor preventive.

Pârâtul nu a negat săvârșirea faptelor în materialitatea lor, însă formulat mai multe precizări. Astfel, domnul judecător a arătat, relativ la dosarul nr., că prin sentința penală s-a pronunțat cu privire la măsurile preventive dispuse față de inculpatul minor, menționând în dispozitiv că „potrivit art. 241 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, măsura preventivă a arestului la domiciliu va înceta de drept la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri” și că nu este vorba despre o greșeală întrucât dispozițiile art. 399 alin. 3 lit. d) Cod procedură penală nu sunt aplicabile în speța respectivă.

Secția va înlătura această apărare întrucât ceea ce i se impută pârâtului este nesocotirea dispozițiilor legale ce reglementează obligația instanței de a verifica legalitatea și temeinicia măsurilor preventive precum și a dispozițiilor art.399 alin.1 Noul Cod de procedură penală care statuează obligația instanței de a se pronunța asupra menținerii, revocării, înlocuirii ori încetării de drept a măsurii preventive dispuse pe parcursul procesului penal cu privire la inculpat, indiferent de măsura preventivă dispusă.

De asemenea, împrejurarea că în dispozitivul hotărârii s-a menționat că „potrivit art. 241 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, măsura preventivă a arestului la domiciliu va înceta de drept la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri” nu echivalează cu o pronunțare în sensul art. 399 alin.1 Cod procedură penală.

Referitor la celelate aspecte invocate în apărare de domnul judecător B.C., Secția apreciază că sunt nejustificate.

Astfel, domnul judecător a arătat, relativ la dosarele și nr., că respectivii inculpați se aflau în momentul încetării de drept a măsurii arestării preventive în executarea altor pedepse privative de libertate, acesta fiind motivul pentru care nu a pus în discuție în termen verificarea măsurii preventive, respectiv „i-a scăpat”.

Deși pârâtul a recunoscut că este o greșeală procedurală a precizat că, din punctul său de vedere, nu poate fi dispusă arestarea preventivă a unui inculpat care se află deja fie în executarea unei pedepse privative de libertate, cum era situația în cele două dosare, fie chiar sub puterea unui alt mandat de arestare preventivă, întrucât situația premisă pentru a se dispune această măsură constă în existența unui inculpat aflat în libertate.

A apreciat că, deși formal a existat o încălcare a normelor de procedură, aceasta nu a produs nicio vătămare procesuală inculpaților sau vreunui alt subiect procesual, tocmai pentru că erau sub puterea altor mandate.

Referitor la aceste aspecte, Secția reține că situația inculpaților care se aflau sub puterea altor mandate nu înlătură obligația judecătorului de a aplica și respecta atât dispozițiile procesuale referitoare la verificarea, în cursul judecății, a legalității și temeiniciei arestării preventive cât și prevederile art. 140 alin. 3) Codul de procedură penală 1968 referitoare la încetarea de drept a măsurilor preventive .

Situația inculpaților nu înlătură caracterul grav, neîndoielnic și nescuzabil al nesocotirii dispozițiilor procesuale citate în cele două dosare.

În privința dosarului nr., pârâtul a susținut că incidentul s-a produs ca urmare a unei greșeli de redactare și că nu este vorba despre o necunoaștere a legii, însă

această eroare nu înlătură caracterul grav, neîndoielnic și nescuzabil al încălcării normelor de procedură. De asemenea, susținerea pârâtului în sensul că nu a existat nicio vătămare procesuală ca urmare a încetării de drept a măsurii arestării preventive, deoarece ulterior pe fond a pronunțat o hotărâre de condamnare cu suspendare sub supraveghere a inculpatului, hotărâre care a rămas definitivă prin retragerea apelului, nu poate fi reținută.

Astfel, vătămarea rezidă în aceea că, nesocotirea prevederilor art. 352, 346 și 348 Cod procedură penală a avut drept consecință nulitatea hotărârii prin care s-a dispus menținerea măsurii arestării preventive a inculpatului N.R.D..

În privința dosarului nr. domnul judecător B.C. a recunoscut faptul că în sentința penală nr., a menționat în mod greșit că măsura arestului la domiciliu va înceta la momentul rămânării definitive a hotărârii, iar nu faptul că a încetat de drept la momentul pronunțării, invocând faptul că eroarea din acest dosar cât și celelalte incidente ce fac obiectul sesizării au fost determinate și de starea de disconfort provocată de situația personală.

Situația personală dificilă a domnului judecător B.C. constând în aceea că se află în proces de divorț, într-un alt proces privind stabilirea provizorie a domiciliului minorului, situație de natură a-i afecta concentrarea și randamentul, nu justifică încălcarea normelor procedurale, aspectele invocate putând fi avute în vedere în circumstanțiere.

De asemenea, nu poate fi reținută nici apărarea în sensul că, în cazul acestui dosar, nu a existat o vătămare gravă a drepturilor sau intereselor procesuale ale vreunui subiect procesual întrucât prin decizia Curții de Apel inculpatul a fost condamnat la o pedeapsă cu executare în regim de detenție, situație în care, perioada în care

a figurat arestat la domiciliu, deși măsura încetase de drept, la momentul pronunțării hotărârii în primă instanță, s-a dedus din pedeapsa rezultantă aplicată.

Împrejurarea că durata măsurii preventive se deduce din durata pedepsei aplicate nu înlătură caracterul nelegal al privării de libertate, vătămarea fiind prezumată în această situație.

În concluzie, Secție reține că probatoriul administrat în cauză a relevat faptul că domnul judecător B.C. a nesocotit, în mod repetat, dispozițiile art. 300², art. 160^b alin. 1, art. 140 alin. 3 Cod procedură penală 1968, respectiv art. 241 alin. 1 lit. b, art. 352, 346, 348, 399 alin. 1, art. 208 alin. 4 Noul Cod procedură penală.

Față de aceste considerente Secția apreciază că faptele pârâtului astfel cum au fost descrise anterior se circumscriu elementului material al abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare.

Sub aspectul laturii subiective se reține că forma de vinovăție este definită abstract de legiuitor la art. 99¹ alin. (2): „Există gravă neglijență atunci când judecătorul nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual”.

În analiza laturii subiective trebuie avut în vedere că vinovăția reprezintă poziția psihică pe care un anumit om o are față de o anumită faptă și față de urmările acesteia; ea nu este o atitudine generică, ideală, abstractă, ci, dimpotrivă, concretă, manifestată în planul existențial al unei anumite fapte ilicite legate, psihologic, de făptuitorul ei. Culpă gravă nu comportă intenția de a face rău, prezentând doar o gravitate particulară: aceea a unui act grav, neglijență inacceptabilă pe care nici omul cel mai puțin avizat nu ar comite-o.

În ceea ce privește forma de vinovăție cu care trebuie săvârșită fapta pentru a constitui abatere disciplinară, prin folosirea sintagmei „gravă neglijență”, legiuitorul a stabilit gradul culpei ca fiind cel al „culpei lata”.

Prin urmare, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.

Diferența dintre culpa ușoară și culpa gravă se reduce la a delimita prudența de imprudență și diligența de neglijență.

Acest criteriu trebuie completat și cu elemente de ordin subiectiv ce țin de circumstanțele concrete care decurg din locul, timpul, împrejurările în care a fost comisă fapta.

Neglijența gravă este una ce nu poate fi pusă la îndoială, vădită, fiind dată de însăși importanța normelor încălcate prin fapta ilicită.

Așadar, autorul faptului ilicit este vinovat pentru că încalcă o dispoziție a legii, în condițiile în care el ar fi avut posibilitatea de a i se conforma, exhibând astfel o manifestare de voință, pentru care este ținut responsabil de rezultatele comportamentului său.

În speță, caracterul grav al neglijenței rezultă atât din specificul normelor procesuale încălcate care garantează dreptul la apărare și la libertate al persoanei cât și din consecințele generate de nesocotirea acestor dispoziții legale concretizate în lipsirea de libertate în mod nelegal a inculpaților.

Având în vedere cele expuse anterior se impune a fi reținut și **caracterul „nescuzabil”** al nesocotirii normelor legale, care trebuie văzută, în primul rând, din perspectiva îndatoririlor pe care un judecător le are atunci când soluționează o

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

cauză, cu atât mai mult atunci când se pune problema respectării unor drepturi fundamentale ale omului, cum sunt dreptul la apărare și dreptul la libertate al unei persoane.

Pentru aprecierea formei de vinovăție cerută de lege trebuie luat drept model criteriul adoptat în dreptul civil, cel al „omului diligent” care este unul obiectiv, completat cu elemente de ordin subiectiv.

Aplicând acest criteriu obiectiv la segmentul de activitate pe care îl presupune înfăptuirea actului de justiție, etalonul ar trebui să fie cel al „magistratului diligent” care acționează cu grijă față de interesul public de înfăptuire a justiției și de apărare a intereselor generale ale societății.

Or, pârâtul B.C., prin modul în care a înțeles să-și exercite funcția de judecător, nu a dat dovadă de diligență și nu a acționat în sensul respectării dispozițiilor legale care reglementează materia măsurilor privative de libertate precum și a celor care garantează drepturilor fundamentale ale persoanei-în speță, inculpații din dosarele reținute în cuprinsul acțiunii disciplinare.

Având în vedere că nu poate fi invocată propria culpă în justificarea unei acțiuni ilicite, Secția apreciază că pârâtul avea posibilitatea să prevadă urmările faptelor sale, întrucât dispozițiile legale sunt clare din acest punct de vedere.

Față de caracterul imperativ al normelor de procedură încălcate, forma de vinovăție cu care a fost săvârșită fapta este aceea a gravei neglijențe, deoarece nu se poate reține nici o împrejurare care să poată justifica încălcarea de către un judecător a normelor de procedură care guvernează desfășurarea procesului penal și în concret a dispozițiile legale ce reglementează procedura de cameră preliminară, verificarea

legalității și temeiniciei măsurilor preventive, publicitatea ședinței de judecată, încetarea măsurilor preventive.

Față de toate aceste circumstanțe, Secția apreciază că fapta domnului judecător B.C. nu se circumscrie unei culpe scuzabile, de natură a înlătura răspunderea disciplinară a acesteia.

Cu privire la condiția *producerii unei consecințe grave* asupra înfăptuirii actului de justiție, determinată de încălcarea unor îndatoriri profesionale, urmează a se reține următoarele: prin omisiunea de se verifica legalitatea și temeinicia măsurilor preventive în termenul de 60 de zile prevăzut de lege s-a ajuns la încetarea de drept a măsurii preventive, iar ulterior, prin menținerea acestei măsurii după ce încetase de drept inculpații au fost privați de libertate în mod nelegal; prin aplicarea greșită a dispozițiilor art. 241 alin.1 lit.b) Cod procedură penală inculpații au fost menținuți în stare de arest preventiv, deși măsura încetase de drept la data pronunțării hotărârii; prin nerespectarea dispozițiilor legale privind publicitatea ședinței de judecată s-a constatat nulitatea hotărârii prin care s-a dispus menținerea măsurii arestării preventive și, în consecință, a fost revocată măsura arestării preventive, inculpatul fiind pus în libertate.

Prin urmare, consecințele directe ale nerespectării obligațiilor profesionale de către pârât, astfel cum a reliefat situația de fapt expusă anterior, au constat atât în încetarea de drept a măsurilor preventive cât și în privarea de libertate în mod nelegal a inculpaților.

Astfel, sub aspectul urmărilor produse prin activitatea domnului judecător, Secția reține că au fost afectate atât drepturile procesuale ale inculpaților, care au fost menținuți nelegal în stare de arest preventiv sau arest la domiciliu, cât și imaginea și credibilitatea sistemului judiciar.

Or, judecătorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor (art. 4 alin. (1) din Legea nr. 303/2004).

Consecințele grave ale faptei ilicite sunt determinate și de faptul că dispozițiile legale încălcate sunt norme imperative, de procedură penală, instituite de legiuitor pentru asigurarea unui cadru strict, disciplinat al procesului penal.

Rezultă că urmarea periculoasă, prin nerespectarea acestor reguli procesuale imperative, constă tocmai în încălcarea principiului specific normelor imperative și a cursului procesului penal.

De asemenea, prin fapta săvârșită, inculpaților li s-a încălcat dreptul la libertate personală, fiind menținuți în stare de arest preventiv sau arest la domiciliu după ce aceste măsuri încetaseră de drept.

În consecință, Secția, constată, din probatoriul administrat în cauză, că faptele pârâtului care, în instrumentarea și soluționarea mai multor dosare penale, a nesocotit normele de drept procesual referitoare la luarea, revocarea, menținerea sau încetarea măsurilor preventive întrunesc elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II a raportat la art. 99¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

La individualizarea sancțiunii ce se va aplica în condițiile art. 100 din legea amintită, Secția va avea în vedere împrejurările, gravitatea concretă precum și consecințele faptei săvârșite de pârâtul judecător.

Astfel, Secția va avea în vedere că valoarea socială lezată o reprezintă relațiile sociale referitoare la realizarea activității de justiție, în sensul larg al acestei

noțiuni, care presupun, pe lângă organizarea și funcționarea în limitele legii a organelor judiciare și îndeplinirea corectă a actului de justiție pe planul raportului juridic de muncă, aceste relații transpunându-se în obligații și îndatoriri profesionale ale judecătorilor, stabilite prin legi și regulamente.

Secția reține că domnul judecător B.C. nu a mai fost sancționat disciplinar până în prezent, împrejurare ce conturează o conduită conformă statutului de magistrat până la acest moment.

De asemenea, se va avea în vedere faptul că prin săvârșirea acestei abateri disciplinare s-a adus atingere imaginii și prestigiului justiției.

Ținând cont de toate aceste împrejurări care, în mod obiectiv trebuie avute în vedere la individualizarea sancțiunii aplicate, reținând gravitatea faptei și urmările produse, precum și caracterul gradual al angajării răspunderii disciplinare, Secția apreciază că se justifică aplicarea față de pârât a unei sancțiuni care să îi atragă atenția asupra consecințelor ce se pot produce prin astfel de fapte.

Ca urmare, având în vedere că sancțiunea are ca scop imediat îndreptarea celui care a comis o abatere disciplinară, dar în același timp constituie și un mijloc de prevenție atât pentru cel sancționat, cât și pentru societate, Secția apreciază că față de dispozițiile art.100 lit.b) din Legea nr.303/2004, republicată, se impune aplicarea față de pârât a sancțiunii constând în "diminuarea indemnizației de încadrare lunare brute cu 20% pe o perioadă de o lună" pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. (t) raportat la art.99¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Văzând și dispozițiile art. 48 și art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,

"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva domnului B.C. - judecător în cadrul Judecătoriei

În baza art. 100 lit. b) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aplică domnului B.C. - judecător în cadrul Judecătoriei, sancțiunea disciplinară constând în **diminuarea indemnizației de încadrare lunare brute cu 20% pe o perioadă de o lună**, pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. t) raportat art.99¹ alin.2 din același act normativ.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pronunțată în ședință publică azi, 11 noiembrie 2015.

Președinte de ședință:

Judecător dr.

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător dr.

Judecător

Judecător dr.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

